

Arrest

nr. 257 580 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2020.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Daarnaast oordeelde het CGVS dat de stad Kabul voor hem een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 205 581 van 20 juni 2018.

In het kader van zijn tweede en derde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Hij ging niet in beroep tegen deze beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij hield vast aan de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn derde verzoek en stelde dat hij toen niet de kans had gekregen om alles te vertellen en dat hij niet al zijn documenten mocht voorleggen. Hij voegt nu toe dat zijn oom samen met andere taliban leden af en toe naar zijn ouderlijke woning kwamen om te eten en te slapen. Hij stelt voorts dat de autoriteiten hun woning binnenvielen en dat er talibs gearresteerd werden. Hij vreest dat hij in geval van terugkeer gearresteerd zou worden omdat de overheid hem er van zou verdenken lid te zijn van de taliban. Daarnaast vreest hij dat de taliban hem zal doden omdat ze hem beschouwen als verrader. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten voor: bewijzen van zijn studies en stage in de stad Kabul; een dreigbrief van de taliban, een videofragment van de begrafenis van zijn oom, een briefomslag en een brief van zijn advocaat met een opsomming van zijn vluchtmotieven en de voorgelegde documenten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Een verwijzing naar rapporten en artikels omtrent o.a. het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst, en naar zijn kwetsbaar profiel, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Wardak geen reëel

risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij die aantoont dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt door verweerder niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar nieuwe verzoek onterecht werd afgewezen nu zij verschillende stukken heeft ingediend om haar relaas en vrees te ondersteunen. Zij licht toe dat zij een dreigbrief indiende van de taliban en het bewijs dat haar oom vermoord werd door de taliban. Voorts stelde zij ook dat haar vader eveneens werd bedreigd door de taliban. De verzoekende partij is het er niet mee eens dat zonder dat zij gehoord wordt de stukken aan de kant worden geschoven omdat haar verklaringen in de vorige asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden. Tot slot wijst zij erop dat het niet is omdat zij in Kabul gestudeerd heeft, dat zij daar een intern vestigingsalternatief heeft. Zij benadrukt dat de situatie in Afghanistan en Kabul zeer precair is.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht het volgende uiteenzet en benadrukt: *“het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Daarnaast werd geoordeeld dat de stad Kabul voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. Uw tweede en uw derde verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U diende hiertegen geen beroep in. Inzake uw derde verzoek werd de veiligheidssituatie in het district Jaghatu van de provincie Wardak beoordeeld. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw twee vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element*

aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordelingen (in de beslissingen) in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden.

Gelet op het feit dat de beslissingen in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat de verzoekende partij hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt dat er geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer openstaan. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Zoals in voormelde beschikking wordt aangegeven, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in het dossier van de verzoekende partij voorhanden is. Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen en documenten door de verzoekende partij in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt echter op goede gronden:

"Wat betreft uw bewering dat u tijdens uw derde verzoek niet de kans kreeg om al uw nieuwe motieven uiteen te zetten is en niet alle documenten (in casu een dreigbrief van de taliban en studie-en stagedocumenten) mocht neerleggen is weinig aannemelijk. Hoe dan ook dient opgemerkt dat uw bijkomende verklaringen, met name de bezoeken van uw oom en andere taliban leden aan uw woning, de inval van de autoriteiten en de arrestatie van talibs, niets kunnen wijzigen aan de vorige beoordeling (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 4 september 2019, vraag 16 en 18). Het betreft immers loutere blote beweringen die u niet aan de hand van (overtuigende) feiten en elementen hebt gestaafd. Bovendien dient nogmaals herhaald dat op iemand die internationale bescherming vraagt de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt over uw vluchtmotieven, hetgeen u niet hebt gedaan.

De voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Dat u in de stad Kabul hebt gestudeerd en er stage liep werd immers niet betwist. Dat u problemen kende in Afghanistan kan uit deze studie- en stagedocumenten geenszins worden afgeleid. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt dat deze dateert van 1 april 2016 en dat documenten enkel kunnen dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit de informatie aanwezig op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te

heffen. Dat het werkelijk uw oom is die die te zien is op de, nogal onduidelijke, videobeelden van een begrafenis kan niet worden vastgesteld. Bovendien kan dit beeldmateriaal geenszins aantonen dat u daadwerkelijk problemen kende in uw land van herkomst.” (eigen onderlijning).

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de door haar bijgebrachte documenten. Zij werpt met haar algemeen betoog ter terechtzitting waarin zij louter aanhaalt dat haar nieuw verzoek onterecht werd afgewezen nu zij verschillende stukken heeft ingediend om haar relaas en vrees te ondersteunen en toelicht dat zij een dreigbrief indiende van de taliban en het bewijs dat haar oom vermoord werd door de taliban, noch door te stellen dat haar vader eveneens werd bedreigd door de taliban, geen ander licht op het vastgestelde. De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking. Zij blijft in gebreke dienstige en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Hieruit blijkt dat wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen en documenten, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen en documenten impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4.2. De verzoekende partij geeft voorts ter terechtzitting aan dat zij het er niet mee eens is dat zonder dat zij gehoord wordt de stukken aan de kant worden geschoven omdat haar verklaringen in de vorige asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad herneemt in dit verband echter volgende grond van voormelde beschikking:

“5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de stukken niet zonder meer aan de kant werden geschoven, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, en de verzoekende partij werpt evenmin een ander licht op voormelde grond van de beschikking door ter terechtzitting te poneren dat zij niet zou zijn gehoord. Het weze herhaald dat zij in de gelegenheid werd gesteld om haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek en haar standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar zij verwijst, op nuttige wijze naar voren te brengen. De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij zich opnieuw beperkt tot een algemeen herhalend betoog, doch ter terechtzitting er evenmin in slaagt concrete, belangwekkende elementen bij te brengen die zij niet heeft kunnen aanreiken en uiteen te zetten op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.3. Waar de verzoekende partij er ter terechtzitting tot slot op wijst dat het niet is omdat zij in Kabul gestudeerd heeft, dat zij daar een intern vestigingsalternatief heeft en zij benadrukt dat de situatie in

Afghanistan en Kabul zeer precair is, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat wat betreft de verzoekende partij haar herkomst uit het district Jaghatu van de provincie Wardak, de actuele situatie in de regio van herkomst wordt beoordeeld.

De Raad beklemtoont dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat de verzoekende partij geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel blijkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verder vast dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat er in haar hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

De verzoekende partij slaagt er met haar algemeen betoog ter terechtzitting niet in hier een ander licht op de te werpen. Zij voert immers een algemeen betoog verwijzende naar haar studies in Kabul waaruit naar haar mening geen intern vestigingsalternatief blijkt en verwijst eveneens op algemene wijze naar de preciaire situatie in Afghanistan en Kabul zonder dat zij dit in verband brengt met de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking, laat staan op afdoende wijze, zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen. Zij gaat hiermee voorbij aan de gemotiveerde concrete analyse betreffende de actuele situatie in de provincie Wardak en zij toont niet *in concreto* aan dat deze of de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct zijn. Derhalve voert zij geen valabele argumenten aan die deze motieven ontkrachten of weerleggen.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS